

Brane Senegačnik

Elegiji

LJUBEZENSKA ELEGIJA št. 2

Slišiš peti zvezde
nad svojim oknom?
Jih slišiš še više,
nad oknom pozabe?

Vsaka noč
ima obliko ločitve,
vsaka noč obnavlja
smisel dveh besed:
jaz in ti.

Po ulicah tega mesta,
po hodnikih najine mladosti
vendar slišiš vsako uro
drsati slepca, ki poje e n o pesem.

Katero uro sem te mogel odložiti?
Kajti: katero uro sem mogel
odložiti sebe?

Neizrekljivo jasna bolečina
 mi je s teboj
 podelila sebe; v rezilu njenega poljuba
 so krvavela morja, vetrovi,
 kopnine, nebo s predsmrtno zarjo
 in temne usode ljudstev.
 Tišino so tedaj napolnili sli življenja.
 Njihove ustnice so žarele od daljav
 in tvoji prsti, ki so trgali stolistno
 vrtnico srca, so strli svet
 v grenko prepoznavnost.

Daljave, sestre vetra, obljube življenja!

Nisva se mogla dotakniti,
 ne da bi zvonovi meseca
 zanihali v taktu
 neskončne žalostinke.
 Zbližana za prepoznanje,
 sva si bila zrcali
 in z vesli ljubezni
 sva veslala vsaksebi,
 z nobenim vprašanjem se nisva mogla nikdar
 izreči,
 z nobenim odgovorom dokončati
 svojih podob, kipov, ki vdihujejo skladnost
 in izdihujejo nasprotje.

Upanje,
 o grenko mleko v dojkah sna,
 nedolžnost, ki se ziblje v krsti,
 mrtvi lokvanji v vodah srca.

Skrivaj, kot govor usode,
 večno polniš posodo moje sedanjosti;

in glej, kar me ločuje od tebe,
 je moje življenje,
 zraslo iz tvojega dotika,
 iztegnjeno na tvoji dlani,
 izročeno pepelu tvojih dni,
 zaobljubljeno,
 zaprto v svetilki tvojega bitja,
 da izgori navznoter.

Slišiš molčati zvezde
 nad svojim oknom?
 Jihlišiš še više,
 nad oknom pozabe?

LJUBEZENSKA ELEGIJA št. 7

Globoka noč molčanja
 je izrisala okrog naju
 resničnejši prostor.

Besede
 iz mojih ust
 in
 besede
 iz tvojih ust
 so vstopale vanj,
 z baklami tišine v rokah
 so si stale nasproti
 in si gledale v srce -

voda se je razdelila v dve obzorji
 in nebo se je ločilo od neba,

stale so si nasproti
 v ognjeni koži poželenja,
 v svilenem ogrinjalu solz
 in niso bile več besede;

bile so meso, neskončno večje od mesa,
 gejzir krvi, brezmejna
 megličasta daljava duha,
 v gosti strdi znoja in semenja
 utopljeni spomini,
 in biserni mesec samote
 v sveti tišini jutranjih gozdov,
 meso, neskončno večje od mesa,
 telesa čiste navzočnosti:
 tako so stale
 in si gledale v srce.

Nisva mogla prepoznati trenutka
 v ogledalu bližine: ne roka, ne ustnice,
 ne kes, ne psovka, ne strast - nič ni dosegalo
 resničnosti v resničnejšem prostoru.

Zvonovi oznanjenja,
 otroci hrepenenja,
 besede,
 bitja od najinih bitij,
 so potovale v domovino svetlobe,
 k razglednim stolpom bistva so se povzpenjale,

a se niso spoznale

in kakor grma,
 goreča od bolečine,
 so si gledale v srce,
 gledale
 do smrti.